

ledes skal man — siger jeg — kunne anvende et mindre Beløb, som 1200 Rd. i og for sig ere, bedre end ved at gjøre det muligt, at en saadan Anstalt kan udvides? Og jeg vil tillige sige, hvorledes skal det blive muligt at gjenneføre Straffelovens Bestemmelser, medmindre man netop udvækker Anstalter af den Natur? Dersom disse Paragrafer ikke skulle staae aldeles øresløse; dersom man ikke skal blive tvungen til, hvor nødtigt man end vil, at anvende Straf, hvor det kunde være langt bedre at udsætte Børnene, — at træffe — som det hedder — Sikkerhedsforholdsregler overfor dem —, saa maa vi ikke i det afgjørende Dieblif træffe os tilbage, hvor der viser sig en saa overordentlig gunstig Leilighed til for en ringe Sum at kunne udvikle Noget, der allerede har bestaaet, og det med Held. Jeg maa derfor fra dette Standpunkt overordentlig indtrængende anbefale, at man bevilger disse 1,200 Rd., og jeg veed virkelig ikke mange Summer paa Finansloven, der kunne anses for at være bedre anvendte end denne.

Den fungerende Justitsminister :

Jeg maa være den ærede Taler, der nu satte sig, taknemmelig, fordi han har givet disse Oplysninger om, hvad der er paatænkt eller foreslaaet af Fængselsbestyrelsen, hvilket jeg har høvt den Ære at meddele Udvalget i den Conference, jeg har høvt med det. Jeg vil kun føie den Meddelelse til, hvad der herom er bemærket, at Fængselsinspectorens Forslag allerede var indkommet til Ministeriet, inden Sagen var sat i Bevægelse fra Udvalgets Side. Jeg anfører dette kun som et Beviis for, at det er en Sag, som allerede ligger den Mand stærkt paa Sinde, som for Dieblifket med stor Ohygighed, troer jeg, staaer i Spidsen for Fængselsbestyrelsen. Jeg vil ogsaa fuldstændiggjøre de gjorte Meddelelser ved at bemærke, at den Maade, hvorpaa Fængselsinspectoren har tænkt sig Sagen ordnet, vil kunne føie til et heldigt Resultat uden at medføre væsentligt større Bekostninger ved Fængselsvæsenet; thi det kunde jo let gjøres Sagen mindre tiltalende, hvis en Forandring af Straffesystemet skulde have tilfølgelse, at endel af de Omkostninger, der saa nylig ere blevne anvendte paa Straffe-

anstalterne, maatte kunne siges at være anvendte, om ikke til Unytte, saa dog til Noget, der kunde være undgaaet. Altsaa, det Forslag, som Fængselsinspectoren har gjort om at bringe det progressive Straffesystem i Anvendelse, gaaer ud paa, at man kan iværksætte det uden at forsøge Bekostningerne i nogen væsentlig Grad. Den første Bestemmelse, der vil blive truffen, vil selvfølgelig være den, at enhver Straffefange kommer til at sidde nogen Tid i Celle alene, og dette vil altsaa have til Følge, at Tugthuusfangerne, som nu anbringes i Horsens, hvor der ingen Celler er, maae begynde i en anden Straffeanstalt, og de, der ere der, altsaa flyttes til en anden; men dette bliver i alle Tilfælde ikke af nogen stor Betydning. Dernæst troer jeg ogsaa, at hans Forslag gaaer ud paa, hvad de Herrer, der kjende og sværme for det progressive Straffesystem, ville vide, at forlorte den Tid, hvori Cellefængsel nu efter vor Lovgivning udstaaes, og at opstille forskjellige Classer for Fangerne, saaledes at de, der opføre sig vel, faae en større Frihed, faae Lov til at bevæge sig friere og arbejde sammen med Andre, faae en større Frihed til at skrive til deres Slægtninge og Tilladelse til at modtage Besøg. Det høie Thing vil heraf see, at denne Sag er under Overveielse, og det paa en saadan Maade, at det er sandsynligt, at den snart vil træde i Kraft. Smidlertid vil der netop med Hensyn til Tugthuusfangerne udføres en Forandring i den bestaaende Lovgivning, og altsaa forsaavidt vil et lille Lovforslag være nødvendigt, inden Foranstaltningen kan sættes i værk; men, som sagt, Sagen er i Gang og ligger Ministeriet paa Sinde. Fængselsinspectoren har tillige gjort opmærksom paa, om man ikke kunde anvende det irske System ogsaa i det Omfang, at man indførte Udgangstillaadelse for Fangerne, men han har derhos, hvad den ærede sidste Taler ogsaa gjorde opmærksom paa, henpeget til de store Vanskeligheder, der ere forbundne med at faae Forbryderne anbragte efter endt Straffetid.

Jeg maa indtrængende gjentage den ærede Talers Opfordring til det høie Thing om ikke at nægte den forholdsvis lille Bevilling, som det ærede Udvalgs Fleertal har stillet med Hensyn til Flakkebjerg. Jeg troer, at den ærede